

- สาระ:** ลูกๆที่แสนหวาน ลูกได้พบกับพระเจ้าผู้เป็นพ่อแล้วขณะนั่งอยู่ที่บ้าน ลูกต้องเก็บรักษาความสุขที่ไร้ขีดจำกัด อย่าเก็บกอดความสุขของลูกภายใต้คอกอยู่ภายใต้อิทธิพลของกิเลส
- คำถาม:** ในหมู่ลูกๆ ใครที่จะถูกพูดถึงว่า ใครเป็นผู้ที่โชคดีและผู้ที่อับโชค
- คำตอบ:** ผู้ที่ทำงานรับใช้เพื่อทำให้ผู้อื่นหัดเทียบกับตนเอง และให้ความสุขแก่ทุกคน คือ ผู้ที่โชคดี ผู้ที่เพียงแต่รับประทานและนอนคือ ผู้ที่อับโชค พวกเขาให้ความทุกข์แก่กันอยู่เรื่อยๆ เมื่อบางสิ่งขาดหายไปในความเพียรพยายามของพวกเขา พวกเขาก็จะกลายเป็นผู้ที่อับโชค
- คำถาม:** อะไรคือสัญลักษณ์แสดงให้เห็นว่า การผ่าตัดดวงตาที่สามของลูกผู้หนึ่งสำเร็จแล้ว
- คำตอบ:** พวกเขาจะไม่ล้มลงในพายุของมายาซ้ำแล้วซ้ำเล่า พวกเขาจะไม่เร่ร่อนไปทั่ว มีพฤติกรรมที่สูงส่ง และซึมซับความรู้ได้ดี
- เพลง:** ทั้งบัลลังก์ของท่านบนท้องฟ้า และลงมาสู่พื้นดินด้วยเถิด

โอมซานติ พระเจ้าชีวาพูด หรือแม้กระนั้นก็อาจพูดได้ว่า พระเจ้าชีวา พระเจ้าแห่งกิตะพูด มีการอ้างถึงชื่อกิตะ เพราะกิตะได้ถูกบิดเบือนไปจากความเป็นจริง ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับความจริงที่ว่า ไม่ใช่ศรัทธาขณะเทพที่มีตัวตนพูดกิตะ กฤษณะไม่ได้สอนราชาโยคะ และไม่ได้เป็นผู้ที่ก่อตั้งศาสนาเทพดั้งเดิมอันเป็นนิรันดร์ กฤษณะไม่ใช่พระเจ้าที่ไร้ตัวตน ภาพลักษณ์ของกฤษณะแตกต่างจากรูปแบบของผู้เดียวที่ไร้ตัวตนอย่างสิ้นเชิง ท่านคือ ดวงวิญญาณสูงสุด ท่านไม่มีร่างกายของท่านเอง ผู้คนเรียกหา โอ พระเจ้า ได้โปรดเปลี่ยนรูปแบบของท่าน และลงมาที่นี้ด้วยเถิด ท่านจะไม่ใช้รูปแบบของสัตว์ มนุษย์พูดว่า ท่านใช้รูปแบบของสัตว์หรือท่านอวตารมาในปลา จระเข้ หมูป่า อย่างไรก็ตาม ท่านเองพูดว่า พ่อไม่ได้ใช้รูปแบบเหล่านั้นเลย พ่อต้องสร้างโลกใหม่ กฤษณะไม่ต้องสร้างโลก บราห์มาคือผู้ที่สร้างสกลบราห์มิน มีความแตกต่างอย่างมากมายระหว่างบราห์มาและกฤษณะ บราห์มินถูกสร้างขึ้นจากปากของบราห์มา ไม่ได้มีการเขียนไว้ที่ใดว่า เทพถูกสร้างขึ้นจากปากของกฤษณะ เวลานี้ ลูกรู้ว่า ไม่มีใครในโลกที่มีสติปัญญาตระหนักรู้ว่า พระเจ้าที่ไร้ตัวตนเข้ามาในรูปแบบที่มีตัวตน และให้ความรู้แก่ดวงวิญญาณ ผู้ที่ได้รับความรู้ คือ ดวงวิญญาณ และผู้เดียวที่ให้ความรู้ก็ยังคงเป็นดวงวิญญาณเช่นกัน เป็นเวลาถึงครึ่งวงจรที่ผู้ที่มีร่างกายทั้งหลายที่อยู่ในรูปแบบที่แตกต่างกันไป เช่น แม่ พ่อ กูรู ฯลฯ ได้ให้คำสั่งมากมายแก่กัน เวลานี้ เพลง “ท่านคือแม่และท่านคือพ่อ และเราได้รับพรจากความเมตตาของท่าน” ได้ถูกอธิบายให้แก่ลูกแล้ว คำสรรเสริญนี้ถูกร้องให้แก่ผู้เดียวเท่านั้น พ่อพูดว่า จงทั้งคำสั่งของพ่อแม่ กูรู ฯลฯ ทางโลกของลูก พ่อผู้เดียวเท่านั้นที่มาเป็น พ่อ ครู กูรู เพื่อน พี่ๆ ของลูก คำสั่งของทุกคนนั้นรวมอยู่ในคำสั่งที่พ่อให้แก่ลูก ดังนั้น จึงเป็นเรื่องดีที่จะทำตามคำสั่งของพ่อผู้เดียวเท่านั้น แน่นนอนว่า เวลานี้เท่านั้นที่พ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดจะให้คำสั่ง ดวงวิญญาณสูงสุดให้คำสั่งแก่ลูกๆ ดวงวิญญาณ ในขณะที่ที่นั่น ผู้ที่ให้คำสั่งทุกคน คือ มนุษย์ จริงๆแล้ว ผู้คนเหล่านั้นก็เป็นดวงวิญญาณด้วยเช่นกัน ผู้ที่ให้คำสั่งผ่านอวัยวะ แต่ผู้คนติดกับอยู่ในนามและรูป ดังนั้น พวกเขาจึงไม่มีความลับนี้ มีคำกล่าวว่า พระพุทธเจ้าได้จากไปอยู่เหนือทุกสิ่ง สู่ดินแดนนิพพาน พระพุทธเจ้าคือ ชื่อของร่างกาย ร่างกายไม่อาจไปที่ใดได้ หรือพวกเขาอาจพูดว่า ผู้นั้นผู้นี้ไปสู่สรวงสวรรค์ แล้วพวกเขาก็พูดถึงชื่อของร่างกาย พวกเขาจะไม่พูดว่า เขาทิ้งร่างไปแล้ว และดวงวิญญาณก็ไปแล้ว ไม่มีใครรู้อะไรนี้ ลูกรู้ว่า ดวงวิญญาณคือ ผู้ที่จะต้องไปสู่สวรรค์ ไม่ใช่ว่าดวงวิญญาณจากสวรรค์มายังที่นี้ พวกเขาทั้งหมดมาจากอาณาเขตสูงสุด ลูกๆ มีความรู้ที่อยู่ในสติปัญญา ลูกรู้ว่า ก่อนอื่น ในโลกนี้มีดวงวิญญาณของเหล่าเทพที่เล่นบทบาทในยุคทอง ในสติปัญญาของลูกมีคำแนะนำที่สมบูรณ์เกี่ยวกับดวงวิญญาณและดวงวิญญาณสูงสุด แต่ลูกกลับลืมซ้ำแล้วซ้ำเล่า และกลับมาอยู่ในสำนักของการเป็นร่าง ไม่มีใครทำความเพียรพยายามได้อย่างเต็มที่ มายาเป็นเช่นที่ว่า เธอจะไม่ปล่อยให้ลูกทำความเพียรพยายามได้ ลูกก็เคยจรรี้นอยู่แล้ว และมายาก็ทำให้ลูกเคยจรรี้นมากยิ่งขึ้น นายของโลกตัวท่านเองนั่งอยู่ที่นี้และสอนลูก ท่านมีพลังของทุกความสัมพันธ์ เช่น แม่ พ่อ พี่ชาย เพื่อน กูรู และ ฯลฯ คำสรรเสริญนี้เป็นของพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดผู้เดียวเท่านั้น แต่ผู้คนไม่เข้าใจสิ่งนี้ พวกเขาร้องคำสรรเสริญนี้เบื้องหน้าลักษมีและนารายณ์ ฯลฯ ลูกๆ ดวงวิญญาณรู้ว่า ลูกได้ไปรอบวงจร 84 ชาติเกิด เวลานี้เป็นชาติเกิดสุดท้ายของลูก ลูกควรคิดทบทวนสิ่งนี้อยู่ในสติปัญญาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความรู้นี้จะนำความสุขที่ยิ่งใหญ่มาให้ ผู้เดียวนั้นคือ พ่อที่ไร้ขีดจำกัดผู้นั้น แต่ท่านก็ไม่ได้พบกับใครๆ นอกจากลูกๆเท่านั้น มีเหตุผลที่กล่าวไว้ว่า ความสุขของผู้ที่ได้กลายเป็นลูกของพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดนั้นควรที่จะไร้ขีดจำกัด อย่างไรก็ตาม เมื่อกิเลสของความละโมภและการติดยึด ฯลฯ เกิดขึ้น สิ่งเหล่านั้นจะ

หยุดยั้งความสุขของลูก ก็เลสเหล่านี้คือ สิ่งที่ทำลายความสุขของทั้งโลก ลูกได้พบพ่อขณะกำลังนั่งอยู่ที่บ้าน ท่านมาในบา
รต เป็นบ้านของชาวบาร์ต อย่างไรก็ตาม แน่หนอนว่าท่านจะมาในบ้านหลังหนึ่ง ไม่ใช่ว่าท่านจะมาในทุกบ้าน ในกรณี
เช่นนั้น ท่านก็จะอยู่ทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน ท่านจะมาอย่างแน่อน และทำให้ผู้ที่ไม่บริสุทธิ์กลับมามีบริสุทธิ์ ผู้คนของ
โลกคิดว่า กฤษณะจะมา แต่ลูกรู้ว่า พ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด ผู้ชำระให้บริสุทธิ์ มหาสมุทรแห่งความรู้มาแล้ว จริงๆ
แล้ว ชื่อของท่าน คือ รุตรา นี่คือ ความผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เมื่อพวกเขาเข้าใจว่าท่านเป็นพ่อที่ไร้ขีดจำกัด ผู้สร้างโลกนี้
ปรารถนาความสุขของพวกเขาจะขึ้นสูง ลูกจะได้รับมรดกจากพ่อเช่นนั้นอย่างแน่อน ลูกจะไม่ได้มรดกจากกฤษณะ
ไม่มีสติปัญญาของใครทำงานกับสิ่งเหล่านี้ ทั้งโลกเป็นชุมนุมสมุทร พราหมณ์ที่นั่นก็ยังเป็นเพียงแค่นามเท่านั้น เมื่อลูก
บราห์มินได้ตรองมหาสมุทรแห่งความรู้ ลูกยังจะให้คำแนะนำแก่ผู้อื่นได้อีกด้วย ทุกคนรู้จักกฤษณะ บางคนพูดว่า เราได้
และกฤษณะเป็นของสวรรค์ ในขณะที่ผู้อื่นนำพวกเขาไปไว้ในยุคทองแดง พวกเขาสร้างความสับสนนี้ขึ้นมา พระเจ้าคือ
มหาสมุทรแห่งความรู้ ลูกฯ ชุมชนของพระเจ้าเท่านั้นที่จะมีความรู้ ชุมชนปีศาจจะมีความรู้ได้อย่างไรเล่า แม้ว่าพวกเขาร้อง
เพลง “โอ ผู้ชำระให้บริสุทธิ์” แต่ก็ไม่ได้ว่า ตนเองนั้นไม่บริสุทธิ์ พวกเขาไม่รู้จักสวรรค์เลย พวกเขาเพียงแค่พูดเช่นนั้น
แค่พูดเท่านั้นเอง แม้กระนั้นพวกเขาก็ไม่เข้าใจว่า เหล่าเทพคือ ชาวสวรรค์ ดวงตาของพวกเขาเปิดขึ้นเมื่อลูกอธิบายให้แก่
พวกเขา มายาปิดตาของพวกเขาไว้อย่างสนิท บาร์ตโบราณเคยเป็นสวรรค์ พวกเขาไม่รู้แม้กระทั่งว่า บาร์ตโบราณเคยเป็น
อาณาจักรของลักษมีและนารายณ์ เราก็ไม่รู้เรื่องนั้นเช่นกัน ลูกเข้าใจได้ว่า ศาสนาอื่นๆ ทั้งหมดนั้นมาในภายหลัง ศาสนา
เหล่านั้นหายไปในช่วงเวลาของเหล่าเทพ ดังนั้น แน่หนอนว่า ที่นั่นจะมีแต่ความสุขเท่านั้น พ่อสร้างลูกขึ้นมา เพื่อให้ความ
สุขแก่พวกเขา ไม่ใช่ว่าท่านให้ทั้งความสุขและการไม่มีความสุขแก่พวกเขา พ่อทางร่างก็จะร้องขอลูกด้วย เพื่อที่จะมอบ
ความมั่งคั่งและทรัพย์สินสมบัติของตนให้แก่ลูก ไม่ใช่ว่าเขาจะมอบความทุกข์ให้แก่ลูก เวลานั้นเท่านั้นที่เราอธิบายว่า ตั้งแต่ยุค
ทองแดงเป็นต้นมา พ่อทางโลกให้แต่ความทุกข์เท่านั้น เขาไม่ได้ให้ความทุกข์แก่ลูกในยุคทองและยุคเงิน ที่นี้ แม่และพ่อ
ให้ความรักมากมายแก่ลูก แต่แล้วพวกเขาก็ทำให้ลูกตกอยู่ภายใต้คมดาบของตัณหา ความทุกข์จึงเริ่มต้นขึ้นมา ไม่ได้เป็น
เช่นนั้นในยุคทอง ไม่มีเรื่องของความทุกข์ที่นั่น พ่อแห่งที่นี้และอธิบายสิ่งนี้ ลูกเองก็เช่นกันเข้าใจทุกสิ่งต่างลำดับกันไป
เวลานี้ลูกกำลังถูกผ่าตัดด้วยความรู้และโยคะ อย่างไรก็ตาม บางคนจะประสบความสำเร็จในการผ่าตัด แต่บางคนก็ไม่
ประสบความสำเร็จ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อผู้คนรับการผ่าตัดตา บางคนจะประสบความสำเร็จ และดวงตาก็จะใช้งานได้ ใน
ขณะที่บางคนยังมีความบกพร่องบางประการเหลืออยู่ในดวงตา ดวงตาของบางคนใช้การไม่ได้เลย เวลานั้นลูกกำลังได้รับ
ดวงตาที่สามแห่งความรู้ด้วยเช่นกัน ดังนั้น ดวงตาของสติปัญญาจึงเริ่มเปิดขึ้น และลูกก็เริ่มทำความเพียรพยายามที่ดีมาก
ดวงตาของบางคนยังไม่เปิดขึ้นมาอย่างเต็มที่ พวกเขาจึงซึมซับไม่ได้ พฤติกรรมของพวกเขาที่ไม่สูงส่งอีกด้วย พวกเขา
ตกลงไปในพายุของมายาอยู่เรื่อยๆ ชั่วแล้วชั่วเล่า ในด้านหนึ่งนั่นคือ นายผู้ให้ความสุขแก่ลูกถึง 21 ชาติเกิด และอีกด้าน
หนึ่งก็เป็นราวันที่ให้ความทุกข์แก่ลูก เขายังเป็นนายด้วยเช่นกัน พ่อพูดว่า พ่อไม่ได้ให้ความทุกข์กับใคร พ่อคือ ผู้ที่
ให้ความสุข ในยุคทองและยุคเงิน ทุกคนมีความสุข ผู้เดียวที่ให้ความสุขนั้นคือใครบางคน ไม่มีใครรู้ว่า อาณาจักรของราวัน
เริ่มต้นขึ้นเมื่อไหร่ ครึ่งวงจรถือเป็นอาณาจักรของราม และอีกครึ่งวงจรถือเป็นอาณาจักรของราวัน นี่คือ เรื่องราวที่เกี่ยวกับ
อาณาจักรของรามและราวัน อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้จะอยู่ในสติปัญญาของบางคนได้ด้วยความยากลำบากเหลือเกิน บางคน
ตกอยู่ในสภาพที่ตกต่ำอย่างสิ้นเชิง พวกเขาจึงไม่เข้าใจสิ่งใดเลย ใครที่ศึกษาเล่าเรียนมากเพียงไรก็จะพัฒนากิริยา
มารยาทได้มากตามนั้น มีความโอ้อำนแต่สำหรับเราแล้วนั่นเป็นสิ่งที่แฝงตัว หากลูกมีความซาบซึ้งอยู่ภายในในการที่จะ
กลายเป็นนารายณ์ ลูกจะพูดถึงสิ่งนั้นด้วยและอธิบายแก่ผู้อื่น การศึกษานี้คือ การศึกษาที่จะทำให้ลูกกลายเป็นราชาเหนือ
ราชา พรรคองเกรสรู้สึกชดใจมากเมื่อได้ยินชื่อของราชา เพราะราชาในช่วงหลังๆ เริ่มใช้ชีวิตที่สุขสบายอย่างยิ่ง อย่างไร
ก็ตาม พวกเขาได้ลืมไปแล้วว่า เทพของศาสนาเทพดั้งเดิมที่เป็นนิรันดร์นั้นก็เป็พระราชาราชินี เวลานั้นลูกกำลังได้รับพลังจาก
พ่ออีกครั้งและรับสิทธิ์ในโชคแห่งอาณาจักรของลูกถึง 21 ชาติเกิด เรื่องราวของนารายณ์ที่แท้จริงนี้มีชื่อเสียงอย่างยิ่ง
แม้แต่ นักปราชญ์และครูก็ยังไม่รู้สิ่งนั้น พวกเขาสร้างกิตะจำนวนมาก ผู้คนมากมายฟังแต่ก็ไม่เข้าใจสิ่งใด เวลานั้น ใครควร
จะปลุกผู้คนที่น่าสงสารเหล่านั้นให้ตื่นขึ้นมาเล่า นี่คือ หน้าทีของลูกฯ อย่างไรก็ตาม มีเพียงไม่กี่คนที่ปลุกผู้อื่นได้ ลูก
ทำให้ผู้อื่นทัดเทียมกับตนเองมากเพียงใด ลูกจะได้รับสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงมากตามนั้น พ่อพูดว่า จงคิดว่าอดีตเป็นอดีต
นั่นเป็นสิ่งที่ลูกกำหนดไว้แล้วเช่นนั้นในละคร จงทำความเพียรพยายามเพื่ออนาคต จงเขียนชาตว่า ฉันได้ซึมซับมาก
เพียงใดแล้วจนถึงตอนนี้ บางคนอายุ 25 – 30 ปี และบางคนอายุ 1 เดือนหรือแม้แต่ 7 วัน อย่างไรก็ตาม คนใหม่ๆ เหล่านี้
กำลังทะยานไปล่าหน้าผู้ที่อยู่ที่นั่นมาเป็นเวลา 15 – 20 ปี นี่เป็นเรื่องมหัศจรรย์! พวกเขายังพูดอีกว่า มายาทรงพลังเหลือ
เกิน หรือไม่กี่พูดว่าละครเป็นเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อทั้งทุกสิ่งไว้ให้กับละคร ความเพียรพยายามของลูกก็จะซาลง แล้ว
ลูกก็จะเชื่อว่า นั่นไม่ได้อยู่ในโชคของลูก ลูกทุกคน คือ ดวงดาวที่โชคดี ลูกถูกเปรียบเทียบกับดวงดาวบนท้องฟ้า ลูกเป็น
ดวงดาวของโลก ดวงดาวเหล่านั้นเพียงแค่ให้แสงสว่าง ลูกรับใช้เพื่อปลุกทุกคนให้ตื่นขึ้นมา ลูกทำให้ผู้ที่ไม่มีความสุข

กลับมามีความสุข ผู้คนเรียกดวงดาวเหล่านั้นว่า เทพแห่งดวงดาว แต่ลูกคือ ผู้ที่เป็นเทพที่แท้จริง ดวงดาวเหล่านั้นถูกเรียกว่าเทพ เพราะอยู่เบื้องบน อย่างไรก็ตาม เหล่าเทพไม่ได้อาศัยอยู่เหนือทุกสิ่ง พวกเขายูบโนโลกนี้ แต่แน่นอนว่าพวกเขาสูงส่งยิ่งกว่ามนุษย์ พวกเขาให้ความสุขแก่ทุกคน ผู้ที่ให้ความทุกข์แก่กันไม่ใช่ดวงดาวที่โชคดี ผู้ที่โชคดีและอับโชคนั้นปรากฏอยู่ในเวลานี้ ผู้ที่ทำให้ผู้อื่นทัดเทียมกับตนเองคือ ผู้ที่โชคดี ผู้ที่เพียงแต่นอนและกินคือ ผู้ที่อับโชค ในโรงเรียนก็ยังเป็นเช่นนั้นด้วย สิ่งนี้ยังเป็นการศึกษาเล่าเรียนด้วยเช่นกัน ลูกต้องใช้สติปัญญาเกี่ยวกับทุกสิ่ง ราเต้และกฤษณะเป็นผู้ที่โชคดี 16 องค์ รามและสีดาลดลงไป 2 องค์ พวกเขาสอบตก ผู้โชคดีที่สุดกว่าทุกคน คือ ลักษมีและนารายณ์ พวกเขากลายเป็นเช่นนั้นเพราะการศึกษานี้เช่นกัน เพราะบางสิ่งกำลังขาดหายไปในความเพียรพยายามของลูก ลูกจึงกลายเป็นผู้ที่อับโชค พ่อสอนลูกด้วยตัวท่านเอง ลูกๆนักเรียนคือ โกปและโกปี จริงๆแล้ว คำพูดเหล่านั้นปรากฏขึ้นมาจากยุคทอง ที่นั่นเจ้าชายและเจ้าหญิงเล่นด้วยกัน ดังนั้นชื่อที่น่ารักของโกปและโกปีจึงถูกตั้งให้กับพวกเขา พวกเขาลูกแสดงให้เห็นว่าอยู่กับกฤษณะ เมื่อพวกเขาเติบโตขึ้นมากก็จะไม่ใช่โกปและโกปี พวกเขาทั้งหลายจะกลายเป็นเจ้าชาย จะไม่เล่นกับสาวใช้และคนรับใช้หรือกับผู้คนที่มาจากหมู่บ้านภายนอก ผู้คนจากข้างนอกจะไม่เข้าไปในพระราชวัง กฤษณะจะไม่ไปที่แม่น้ำยมุนาที่อยู่ข้างนอก เขาจะเล่นอยู่ภายในพระราชวัง พวกเขาได้เขียนเรื่องราวที่ไร้สาระไว้ในภควัต เช่น กฤษณะทุบไผ่ดิน ฯลฯ ไม่มีสิ่งใดเป็นเช่นนั้น ที่นั่น มีระเบียบวินัยอย่างยิ่ง พ่ออธิบายมากมายเหลือเกิน พ่อพูดว่า จงทำตามศรัทธา! เวลานี้ ลูกไม่ได้รับสิ่งใด นอกจากความสุขเท่านั้น มีคัสสรเสรีอยู่ท่านอย่างมาก ท่านยกเลิกความทุกข์ของทุกคนและให้ความสุขแก่ทุกคน พ่อพูดว่า จงจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอยู่เสมอ หากพ่อไม่มาและสอนสิ่งนี้แก่พวกเรา เราจะศึกษาเล่าเรียนได้หรือไม่เลย นี่คือ พ่อที่น่ารักที่สุด คำสั่งที่ดีที่สุดที่ท่านให้ไว้คือ “มานมานะภาพ! จงจดจำพ่อ! จดจำสวรรค์! จดจำวजर!” ความรู้ทั้งหมดรวมอยู่ในสิ่งนี้ พวกเขายิ่งแต่แสดงให้เห็นวิญญูพร้อมกับกบงจักรแห่งการสำนึกในตนเอง แต่พวกเขาก็ไม่รู้ความหมายของสิ่งนั้น เวลานี้เรารู้ว่า หอยสังข์เป็นของความรู้ซึ่งพ่อที่ไร้วัดตนให้แก่เรา วิญญูไม่ได้ให้สิ่งนั้น ท่านให้สิ่งนั้นแก่มนุษย์ที่ต่อมากลายเป็นเทพหรือวิญญู ความรู้นี้แสนหวานเหลือเกิน ดังนั้น ลูกจึงควรจดจำพ่อด้วยความสุขอย่างมากมาย อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวานที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบกันอีกครั้ง ผู้ที่กลายเป็นเครื่องประดับของสกุลบราห์มิน และผู้คงกบงจักรแห่งการสำนึกในตนเอง รัก ระลึกถึง อย่างไรก็ตาม ลูกๆ คงกบงจักรแห่งการสำนึกในตนเองแค่เพียงเล็กน้อยบางคนก็ไม่ได้คงกบงจักรแห่งการสำนึกในตนเองเลย พ่อพูดกับลูกทุกวัน ว่า ลูกๆ ผู้ที่เป็นผู้คงกบงจักรแห่งการสำนึกในตนเอง สิ่งเหล่านี้ยังเป็นพรที่ลูกได้รับด้วย อัจชะ พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิตที่สุดแสนหวาน

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. คำสั่งของพ่อ ครู กูรู พี่ชาย ฯลฯ ทั้งหมดรวมอยู่ในคำสั่งของพ่อผู้เดียว ดังนั้น จงทำตามคำสั่งของท่านเท่านั้น อย่าทำตามคำสั่งของมนุษย์

2. จงให้อดดีดเป็นอดดีด และทะยานไปข้างหน้าในความเพียรพยายามของลูก อย่าได้หะหลวม ด้วยการพูดว่า “ถ้ามันอยู่ในละคร” จงทำงานรับใช้เพื่อที่จะทำให้ผู้อื่นทัดเทียมกับตนเอง

พร: ขอให้ลูกเป็นภาพลักษณ์แห่งความสำเร็จในการรับใช้ตนเองและผู้อื่นด้วยสันสการดั้งเดิมของความใส่ใจและการฝึกฝน
สันสการดั้งเดิมของดวงวิญญาณบราห์มิน คือ “ความใส่ใจและการฝึกฝน” ดังนั้น อย่ามีความตึงเครียดในความใส่ใจ จงรับใช้ตนเองและผู้อื่นไปพร้อมๆกันอยู่เสมอ ผู้ที่ไม่ว่างเว้นในการรับใช้ผู้อื่นโดยที่ไม่ได้รับใช้ตนเองนั้นจะไม่อาจประสบความสำเร็จได้ ดังนั้น จงรักษาสมดุลในทั้งสองนี้ และก้าวหน้าต่อไป อย่าอ่อนแอ ลูกคือ ดวงวิญญาณเครื่องมือที่ได้รับชัยชนะมาแล้วหลายครั้ง สำหรับดวงวิญญาณที่มีชัยชนะ ไม่มีสิ่งใดเป็นงานหนักหรือยากลำบาก

คติพจน์: จงเป็นผู้ที่มีความเมตตาด้วยความรู้ แล้วหัวใจของลูกจะวางเฉยต่อความอ่อนแอได้

*** โอม ขานติ ***